

ת"פ 39351/09/14 - מדינת ישראל נגד אייל טבול

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39351-09-14 מדינת ישראל נ' טבול

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
	מדינת ישראל
	באמצעות פמ"י פלילי
נגד	המאשימה
אייל טבול	
ע"י ב"כ עו"ד ארקדי אוליגולשווילי	הנאשם

גזר דין

כתב האישום

מכתב האישום המתוקן בשלישית עולה, כי יוחס לנאשם כי ביצע שתי עבירות: האחת, **תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 127(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**); השנייה, **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק. על-פי עובדות כתב האישום, בתאריך 17.11.2011 אחרי הצהריים, הגיעו השוטרים ח, דודו ושגיאל למקום שהותו של הנאשם אותה עת, בדירה בירושלים, כדי לעכבו לצרכי חקירה. כשהגיעו השוטרים לבית, התבקש הנאשם להתלוות אליהם לתחנת המשטרה. הנאשם ביקש לצאת תחילה לשירותים. השוטר דודו הסכים לבקשתו בתנאי שדלת השירותים תישאר פתוחה במקצת. בהמשך למתואר, סירב הנאשם לדרישתו של דודו, ובבואו לצאת מהשירותים הושיט ידו ודחף את דודו. באותן נסיבות, דודו הודיע לנאשם כי הוא עצור, הנאשם החל לצעוק ולהשתולל, הפיל עצמו ואת דודו. ח בא לסייע לעצור את הנאשם, ובעודו מנסה לעשות כן, הנאשם נשך את ח בבטנו. בנוסף, במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה, קילל הנאשם את ח: "יא מניאק, יא מזדיין, אני לא שוכח אותך, שתוק, אל תדבר". כתוצאה מהמעשים נחבל ח ונגרמו לו נפיחות ואדמומיות בבטנו.

מהלך הדין

מאז קרות האירוע בחודש נובמבר 2011, ועד למתן הכרעת הדין בחודש נובמבר 2018, חלפו שבע שנים. מלאו כמעט שלוש שנים מאז קרות האירוע, עד שהוגש לראשונה כתב אישום בתיק. לאחר מכן תוקן כתב האישום שלוש פעמים. הנאשם כפר במיוחס לו, ולכן נשמעו העדים בתיק. בתיק זה התקיימו שבעה עשר דיונים (לא כולל מועד הקראת גזר הדין), מתוכם שני מועדי הוכחות.

לצד השיהוי הבלתי מוסבר והבלתי מתקבל על הדעת מצד המאשימה בהגשת כתב האישום, והתיקונים החוזרים ונשנים שלו, שחבריי בתיק זה, הביעו את חוסר שביעות רצונם מהם, הנאשם מצדו, לא הקל על התנהלות התיק. תחילה, הייתה

זו התנהגותו הבלתי-עקבית אל מול הפסיכיאטר המחוזי תוך הטחת טענות קשות בהתנהלות הפסיכיאטר. הנאשם באמצעות בא-כוחו, ביקש להיבדק ואף הסכים להתאשפז לצורך הסתכלות. אלא שבפועל, הנאשם לא שיתף פעולה באופן מלא עם הפסיכיאטר, והדבר נמשך אף לאחר שנשלח מספר פעמים, לפנים משורת הדין, על-מנת להשלים מהלך זה. בנוסף, בין חודש נובמבר 2016 עד לחודש נובמבר 2017, שהה הנאשם בחו"ל ולא התייצב לדיונים, הוצא נגדו צו מעצר וההליכים הותלו בשל כך. בסופו של יום, נשמעו הראיות בתיק, וחברתי, כב' השופטת עינת אבמן-מולר, הכריעה את דינו של הנאשם, תוך שהיא מזכה אותו מביצוע עבירת האיומים, ומרשיעה אותו בביצוע עבירה של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות, הכל כמפורט בהכרעת הדין. תיק זה הועבר לטיפול לשימיעת הטיעונים לעונש ולגזירת הדין, לאחר שחברתי מונתה לכהן בבית המשפט המחוזי.

הנאשם

מטעמים שיפורטו בהמשך, לא הוזמן תסקיר בעניינו של הנאשם, ועל-כן מן הראוי להרחיב על אודותיו במקצת.

הנאשם כבן 45, גרוש, אב לחמישה ילדים, כאשר בנו הצעיר ביותר, כבן 4.5 שנים, סובל מתסמונת דאון (נא1). לדבריו שהה שנים ארוכות בחו"ל, שם עבד. לדבריו, בשנים האחרונות פתח חברה אך זו לא הצליחה בעסקיה והוא נמצא בהליכי פשיטת רגל. לדבריו (לא הוצגו מסמכים להוכחת הטענות) הוא סובל מבעיות רפואיות שיקשו עליו לבצע עונש לריצוי בעבודות שירות שממילא אינו מוכן לרצות, לנוכח עמידתו על חפותו והצהרתו כי יערער על הכרעת הדין וגזר הדין (עמ' 132 לפרוטוקול).

רישום פלילי

לנאשם 9 הרשעות קודמות. בשנת 2018 הורשע בגין עבירות שביצע בשנת 2015, ובכללן החזקת סם שלא לצריכה עצמית, שיבוש מהלכי משפט, הפרעה לשוטר והחזקת סמים לצריכה עצמית. בגין תיק זה נגזרו על הנאשם מאסר מותנה וקנס; בשנת 2015 הורשע בעבירת סחר בסמים משנת 2009 וגם כאן הסתיים ההליך במאסר מותנה, קנס וצו מבחן; בשנת 2015 הורשע בגין עבירת איומים מאותה שנה וההליך הסתיים במאסר מותנה והתחייבות; בשנת 2013 נדון הנאשם למאסר של שישה חודשים בגין הרשעתו בעבירות של תקיפה חבלנית והיזק לרכוש (עבירות משנת 2009); בשנת 2010 הורשע בעבירת ניסיון איומים (משנת 2006) ונגזר עליו עונש של מאסר מותנה; בשנת 2000 נגזר דיון למאסר בן 10 חודשים בגין עבירות של הריגת בעל חיים, איומים, תקיפת בת-זוג, החזקת כלים להכנת סמים לצריכה עצמית ותקיפה (אירועים משנת 1999); בשנת 1999 הוטל עליו צו מבחן בגין הרשעה בעבירות סחר בסמים וגניבה (עבירות משנים 1994-1995); בשנת 1995 נגזר עליו מאסר על תנאי וענישה נלווית בגין עבירת שבל"ר מאותה שנה, וקיים רישום פלילי של עריקות משנת 1993 בית הדין הצבאי.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה טוענת כי יש להטיל על הנאשם עונש שבין 9 ל-10 חודשי מאסר בפועל, וזאת לנוכח מתחם ענישה שבין מס' חודשי מאסר עד שנת מאסר, כשעבודות שירות אינן ראויות בנסיבות ביצוע העבירה. ב"כ המאשימה הפנתה להתנהלותו של הנאשם, לעברו הפלילי ולפסיקה רלבנטית. עמדתה זו של המאשימה לקחה בחשבון את הימשכות

ההליכים ותיקוני כתב האישום, שלטענתה, לא פגעו בהגנתו של הנאשם.

מאידך, הסניגור העלה טענות רבות וקשות כלפי התנהלות המדינה בתיק זה - הן השיהוי שבהגשת כתב האישום; הן העובדה שכתב האישום תוקן 3 פעמים, לטענתו, בשל הערות של בית המשפט; הן סגירת התיק במח"ש באופן בלתי מוצדק, לטענתו, ואי-מיצוי הדין עם השוטרים. כאשר הערתי לסניגור כי הוא אינו יכול להשמיע טענות כלפי הכרעת הדין במסגרת הטענות לעונש, היפנה האחרון לפסקה 29 להכרעת הדין, שם צוין, בהקשר לטענות הנוגעות לשיהוי בהגשת כתב האישום והימשכות ההליכים, כי "אין בדבריי אלה כדי לגרוע מכל טיעון, ככל שיישמע בעניין זה, במסגרת הטענות לעונש". ואכן, סעיף 40"א לחוק מאפשר התייחסות לשיקולים אלו בעת גזירת הדין. הסניגור עמד על כך שמרשו חש כי נעשה לו עוול, הוא נפל קורבן לאלימות שוטרים ולא להיפך, ובנסיבות העניין, למירב יש להטיל שירות לתועלת הציבור (של"ץ) או עבודות שירות חלף מאסר.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - בענייננו פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על שלטון החוק ושמירה על שלום גופם ונפשם של שלוחי החוק, שהם עובדי ציבור שמטרתם לשרת את הציבור, להגן על ביטחונם ולקיים את שלטון החוק. לכן פגיעה בשוטר בעת מילוי תפקידו היא בעלת אופי כפול - הן פגיעה אישית בשוטר כאדם, והן פגיעה בשוטר כממלא תפקיד בשליחות הציבור. בנסיבות העניין, מידת הפגיעה היא ברמה הבינונית, לנוכח ממצאי הכרעת הדין ביחס להתנהלותו של הנאשם. כב' השופט ג'ובראן כתב כך ברע"פ 5579/10 **קריה נ' מ"י** (מיום 2.8.2010): **"יש להוקיע בחומר הרבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה בהעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות של החברה הדמוקרטית בה אנחנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של זהו זולת זאת אפשר פגיעה בהעלבה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיות קבלה קירבה רזולוציה לאפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה בהירות האפשרית"**.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40"ט' לחוק - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירה מתוכננת בנסיבותיה, אלא בהתפרצות אלימה אגב ניסיון עיכוב הנאשם ולקיחתו לתחנה; הנאשם אחראי על ביצוע העבירה והוא יכול היה לנהוג אחרת ולהימנע מהאלימות שהופעלה; באירועים מסוג זה עלול להיגרם נזק לנפש ולרכוש, בפועל נחבל השוטר ח כשננשך ע"י הנאשם; הנאשם הגיב כפי שהגיב כיוון שסבר שלא נהגו בו באופן הוגן - אין בכך להצדיק את התנהלותו הכוחנית.

מדיניות הענישה הנוהגת - סקירת הפסיקה מלמדת על מנעד רחב של עונשים בהתאם לנסיבות המעשה. ברע"פ 1544/16 **זבידא ואת' נ' מ"י** (מיום 25.2.2016) נדונו נסיבות חמורות יותר. שם נגזרו עונשי מאסר בפועל בין 18 ל-20 חודשים; ברע"פ 5214/13 **סיראחן ואת' נ' מ"י** (מיום 30.12.2013) אליו היפנתה המאשימה, בהתייחס למערער 5 באותו תיק, שעניינו דומה לעניינו של הנאשם שלפניי, אושר מתחם ענישה בין מס' חודשי מאסר עד 12 חודשים והוטל על מערער 5 עונש של 4 חודשי מאסר, אשר הומר ל-4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בהסכמת המדינה שהובעה בבית המשפט העליון; ברע"פ 1860/07 **נחמני נ' מ"י** (מיום 14.6.2007) אליו היפנתה המאשימה, אושר עונש מאסר של 7 חודשים בנסיבות שכללו תקיפה במכות ונשיכה של אחד השוטרים, שם נגרמו חבלות של ממש. גם הפניית

המאשימה לת"פ (פ"ת) 173-07-18 מ"י נ' **עיסא** (מיום 26.5.2014) ולאסמכתאות העונשיות שם, מלמדת על רמת ענישה שיכולה לכלול מאסר בעבודות שירות עד חודשי מאסר דו-ספרתיים.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על בין חודש ל-12 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: ככל שיוטל על הנאשם עונש מאסר, אין זהו מאסרו הראשון, ועל-פניו הפגיעה בו לא תהיה דומה לזו הנגרמת למי שמוטל עליו מאסר לראשונה; התקשיתי בהבנת מצבו המשפחתי הנוכחי של הנאשם מלבד מה שנאמר לי, מלבד העובדה שהוא גרוש ובן הזקונים סובל מתסמונת דאון ונדרש לטיפולים; הנאשם כפר במיוחס לו לכל אורך הדרך ועדיין עומד על טענתו לחפותו לאחר שהורשע. זוהי זכותו, אך עובדה זו אינה יכולה להיזקק לזכותו בשלב דיוני זה; הנאשם טען לכך שצלעותיו נשברו, אך חברתי קבעה כי לא ניתן לקבוע ממצא בהקשר זה, לנוכח טיב המסמכים שהוצגו בעניין (פסקה 27 להכרעת הדין); לנאשם הייתה תרומה להימשכות ההליכים - הן בהקשר להתנהלותו בעניין הבדיקה הפסיכיאטרית שהייתה לא עקבית ולוותה בהאשמה לא ראוי, לטעמי, של הפסיכיאטר המחוזי בהתנהלות בעייתית; הן בהקשר להיעדרותו במשך שנה מהארץ ואי התייצבותו למספר דיונים, דבר שגרם להתליית ההליכים; גם למאשימה תרומה משמעותית בהימשכות ההליכים - **ראשית**, לא נמצא הסבר מניח את הדעת לעובדה שכתב האישום הוגש בשיהוי של כ-3 שנים; **שנית**, תיקונים תכופים בכתב האישום פגעו ביכולת לקדם את ההליך, ספק אם היו מוצדקים כפי שבוצעו, ובוודאי שלא תרמו להגנת הנאשם. יש לתת משקל לרכיב זה בעת גזירת הדין; לנאשם עבר פלילי בעבירות אלימות לאורך השנים, ובניגוד לדבריו לפניי, מדובר בעבירות אלימות של ממש, בגין אף ריצה מאסרים.

המיקום במתחם - במכלול הנסיבות שתיארתי, יש למקם את הנאשם בשליש הראשון של המתחם. עיקר ההצדקה לכך נעוץ בהימשכות ההליכים שיש לזקוף ברובו לחובת המאשימה, אם כי הנאשם עצמו, תרם תרומה משמעותית מצדו להימשכותם, כפי שעמדתי על כך לעיל. אציין, כי לטעמי לא ניתן לחרוג מהמתחם במצב הנוכחי, ולנוכח חומרת הפגיעה בערכים המוגנים, תוצאה שלא תכלול מאסר, ולו בעבודות שירות, לא תעמוד בקנה אחד עם עקרון ההלימה.

אציין, כי שוחחתי עם הנאשם בעת סיום שמיעת הטיעונים לעונש. ניסיתי לדבר על לבו, כדי שאוכל להפנותו לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות על-מנת שמנעד העונשים האפשרי יהיה רחב יותר, מאשר במצב דברים, שבו חוות דעת אילו אינן בנמצא. הבהרתי לנאשם, כי יכולתי לגזור את הדין בנסיבות הנוכחיות מוגבלת, לטעמי, ולמרות זאת, לא אבה להישלח למי מהגורמים שמניתי, תוך שהוא חוזר על כך שהוא חף מפשע וכי נגרם לו עוול קשה וכי "אני לא מוכן לקבל שום עונש" (פרו' עמ' 132, ש' 8-10).

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודש ויום מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה - חישוב שב"ס הוא שיכריע. **הנאשם יתייצב לריצוי עונשו בבית הכלא "ניצן" ביום 17.3.2019 עד לשעה 10:00;**

ב. 6 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת אלימות כלפי שוטרים או עובדי ציבור, לרבות איומים, בתוך שנתיים מהיום;

ניתן היום, כ"א שבט תשע"ט, 27 ינואר 2019, במעמד הצדדים.